

Коридором

Віталій Гречка

Я проти дзеркала великого в кімнаті,
Стою і місяць світить повний у вікно,
Знайшов іще одне, у рамі кострубатій,
Що на горищі позабуте вже давно.

Рука моя взялася швидко малювати,
Потрібних слів тече зсередини потік,
В сріблястім сьайві ріжуть стіну тінню грати,
Я між дзеркал завмер і втратив часу лік.

І тягне душу нескінченним коридором,
У вирій Всесвіту чужого для людей,
Росте в мені передчуття – вже скоро, скоро,
Бажаний прийде ритуалу апогей!

Та несподівано морозом пробирає,
Що надто вабило – тепер несе біду,
Надія вся моя – проміння сонця ранне,
Інакше згину і назад не попаду!

Щосили мчу в свій світ і рву незримі пута,
Крізь стрій старих і кострубатих чорних рам.
Удар! Горище...Розпачу гірка отрута...
Мій світ сумний без мене залишився там.